

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

মাই হী ভাৰতৰ ঘোষণা পত্ৰ

ড° সুবোধ চন্দ্ৰ ৰায়
 এম.এছচি., পিএইচ.ডি., এলএল.বি.

ৰাষ্ট্ৰীয় সভাপতি

ভাৰত অৰ্থাৎ ইণ্ডিয়া নিজকে স্বাধীন, সাৰ্বভৌম, গণতান্ত্ৰিক জাতি বুলি ঘোষণা কৰে। গণতন্ত্ৰৰ এটা মূল নীতিয়ে সংখ্যাগৰিষ্ঠৰ ইচ্ছা অনুসৰি শাসন ব্যৱস্থা নিৰ্ধাৰণ কৰে, তেওঁলোকৰ ইচ্ছা বাস্তৱায়িত কৰাটো বাধ্যতামূলক। যদি আমি ভাৰতক এক কাৰ্যক্ষম গণতন্ত্ৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰো, তেন্তে ইয়াত যিবোৰ ট্ৰেন্সপাইৰ হয়, সেইবোৰক এই সংখ্যাগৰিষ্ঠতাৰ ইচ্ছাৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰকাশ হিচাপে ব্যাখ্যা কৰিব লাগিব। গতিকে লাখ লাখ লোকক জুৰুলা কৰা ব্যাপক ক্ষুধা, নিৰক্ষৰতা, নিবনুৱা সমস্যা আৰু অসুস্থতা, আইনী কৰ্তৃত্বৰ পোছাক পিন্ধা ৰাষ্ট্ৰৰ মনস্তাত্ত্বিক আৰু স্বৈচ্ছাচাৰী কাৰ্য্য আৰু সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰতে বিয়পি পৰা অবাধ, স্থানীয় দুৰ্নীতি—এই সকলোবোৰে আমাৰ নিৰপেক্ষ, নিঃসন্দেহে মৌনতাৰ দাবী কৰে। কাৰণ, যদি গণতন্ত্ৰৰ এই চেৰেডে কোনো সত্যক ধৰি ৰাখে, তেন্তে আমাৰ স্পষ্ট, সামূহিক সন্মতি অবিহনে

এই ঘণনীয় বাস্তৱতাৰ কোনোটোৱেই অস্তিত্ব লাভ কৰিব নোৱাৰিলেহঁতেন।

পিতৃয়ে যেনেকৈ পৰিয়ালৰ বাবে জীৱিকাৰ যোগান ধৰে, তেনেদৰে কৃষকসকলেও সমগ্ৰ জাতিটোক পোষণ কৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা যুক্তিসংগতভাৱে সামূহিক কৃষক সমাজখনক "জাতিৰ পিতৃ"ৰ সঠিক উপাধিলৈ উন্নীত কৰা হয়। তথাপিও যেতিয়া আমি ভোক আৰু ঋণৰ ফলত আত্মহত্যাৰ দিশে ধাৱমান হোৱা লাখ লাখ কৃষকৰ ভয়ানক বাস্তৱতাৰ সন্মুখীন হওঁ, তেতিয়া এই তথাকথিত গণতান্ত্ৰিক ক'ত হ'ব ভাৰতে সম্ভৱতঃ নিজৰ নিৰপেক্ষ বদনাম লুকুৱাই ৰাখিব? এই তীব্ৰ বৈপৰীত্যই মাত্ৰ এটা ব্যাখ্যাহে স্বীকাৰ কৰে: গণতন্ত্ৰৰ আৱৰণত এই জাতিটোৰ জনসাধাৰণক এক নিৰন্তৰ, অৱজ্ঞাসূচক চেৰেডৰ বলি কৰা হয়।

মূল বিষয়টোক সম্বোধন কৰাৰ আগতে দুৰ্নীতিৰ ব্যাপক সমস্যাটো বিবেচনা কৰা যাওক। জনসাধাৰণে ইয়াক ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰগতিৰ প্ৰাথমিক বাধা বুলি উল্লেখ কৰি যিকোনো মূল্যতে ইয়াক নিৰ্মূল কৰাৰ বাবে হুলস্থূল কৰে। দেশৰ পৰা অবৈধভাৱে বাহিৰলৈ উলিয়াই অনা কোটি কোটি টকা ঘূৰাই পঠোৱাৰ দাবী উত্থাপন কৰা হৈছে। কিন্তু ইয়াত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন উত্থাপন হয়: ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নেকি যে এই জাতিটোৰ গৰিষ্ঠসংখ্যকেই সহজাতভাৱে অসৎ? কল্পিত গণতন্ত্ৰৰ ভিতৰত এনে ব্যৱস্থা আৰু কেনেকৈ স্থায়ী হ'ব পাৰে? প্ৰতিষ্ঠিত আইনী মাধ্যমত নেভিগেট নকৰাকৈ ইমান বিশাল ধন বিদেশলৈ হস্তান্তৰ কৰিব পৰা নগ'ল, যাৰ অৰ্থ হ'ল এই লুণ্ঠনৰ বাবেই সংখ্যাগৰিষ্ঠৰ অন্তৰ্নিহিত সন্মতি। লিক হোৱা পাত্ৰ এটাই পানী ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে বুলি কোৱাটো এটা সত্য, তথাপিও আমি ঠিক তেনেকুৱা এটা পাত্ৰত পানী ঢালিবলৈ অটল হৈ থাকোঁ। এই ক্ৰটিপূৰ্ণ ব্যৱস্থাটো মেৰামতি বা সলনি কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি আমি অব্যাহত থকা, অবাধ আৱৰ্ণনাসমূহৰ নিশ্চয়তা দিওঁ।

কিন্তু নিমখৰ লৱণীয়তা যেনেকৈ পৰিষ্কাৰ কৰিব নোৱাৰি, তেনেদৰে এই জাতিৰ পৰা দুৰ্নীতি নিৰ্মূল কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ অন্যায়েই এই ৰাষ্ট্ৰৰ মূল শিলাস্তম্ভ গঠন কৰে। এই কথা বুজিবলৈ আমি "আইন" বুলি কোৱা নিয়ম-নীতিৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য পৰীক্ষা কৰিব লাগিব। যেনেকৈ কোনোবাই শৰীৰৰ অংগবোৰ বান্ধি অধিক সহজে তেজ উলিয়াব পাৰে, তেনেকৈ ভাৰতবৰ্ষৰ লোকসকলো অসংখ্য নিয়মৰ দ্বাৰা বান্ধ খাই আছিল। এই আইনসমূহে ফলপ্ৰসূভাৱে তেওঁলোকক ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যৰ দাসলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছিল।

এই অত্যাচাৰৰ মাজতো বহুতে স্বাধীনতাৰ সপোন দেখিবলৈ সাহস কৰিছিল, ফাঁচী দি ফাঁচীকে ধৰি অকথ্য নিৰ্যাতন সহ্য কৰিছিল। পঞ্জাবৰ জালিয়ানৱালা বাগত নিৰ্বিচাৰে বন্দুকৰ গুলীত সংঘটিত হোৱা হত্যাকাণ্ডত ঔপনিৱেশিক শাসকসকলে কোনো অনুশোচনা প্ৰকাশ কৰা নাছিল। আমাক কোৱা হৈছিল যে এই ভয়ংকৰ কাৰ্য্য সম্পূৰ্ণৰূপে "প্ৰতিষ্ঠিত আইনী পদ্ধতি অনুসৰি" সংঘটিত হৈছিল। মনত ৰখাটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ যে এই "আইন"সমূহ ব্ৰিটিছ সংসদে এই দেশৰ জনসাধাৰণৰ মনত স্বাধীনতা আৰু স্বাধীনতাৰ যিকোনো ধাৰণা নিৰ্বাপিত কৰাৰ স্পষ্ট উদ্দেশ্যেৰে ৰচনা কৰিছিল।

অগণন গ্ৰন্থই ঘোষণা কৰিছে যে ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টত "ইণ্ডিয়া" নামৰ ভূখণ্ডটোৱে আমাৰ শত্ৰুৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলৰ সপোন পূৰণ কৰি স্বাধীন জাতি হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছিল। কিন্তু তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে চালে দেখা যায় যে সেইদিনা আন অগণন ব্ৰিটিছ আইনখনৰ দৰেই আন এখন আইন— "ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন, ১৯৪৭" (Indian Independence Act, 1947)— বলবৎ হ'ল। প্ৰশ্ন কৰাত কাৰ্যতঃ কোনেও ব্যক্তিগতভাৱে এই আইনখন দেখা বুলি দাবী কৰা নাই। তেওঁলোকে কেৱল বাতৰি কাকতত পঢ়িছিল বা ৰেডিঅ'ত শুনিছিল যে সেইদিনা দেশ "স্বাধীন" হৈছিল। বাস্তৱত এই আইনখনে "ইণ্ডিয়া"ক স্বাধীন দেশ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰা নাছিল। পূৰ্বৰ ব্ৰিটিছ ভূখণ্ড "ইণ্ডিয়া"ৰ ভিতৰত এই আইনখনে কেৱল দুটা "নতুন ডমিনিয়ন"ৰ সৃষ্টি কৰিছিল: "ইণ্ডিয়া" আৰু "পাকিস্তান"। য'ত পূৰ্বতে এটা উপনিবেশ আছিল,

"ইণ্ডিয়া", ইয়াক কেৱল দুটা ভাগত বিভক্ত কৰা হৈছিল—মূলতঃ প্ৰশাসনিক সুবিধাৰ বাবে দুটা উপনিবেশ সৃষ্টি কৰা হৈছিল, যাক আইনী ভাষাত "নতুন ডমিনিয়ন" বুলি কোৱা হৈছিল। গুৰুত্বপূৰ্ণভাৱে এই আইনখনে নিৰ্ধাৰণ কৰিছিল যে প্ৰতিটো ডমিনিয়নৰ কাৰ্যবাহী মুৰব্বী—গৱৰ্ণৰ জেনেৰেল—নিৰ্বাচন কৰাৰ ক্ষমতা নিজ নিজ ডমিনিয়নৰ জনসাধাৰণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল নহয়। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে ব্ৰিটিছ ৰজাই গৱৰ্ণৰ জেনেৰেলক নিযুক্তি দিয়ে, যিটো ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন, ১৯৪৭ৰ ৫ নং ধাৰাত স্পষ্টভাৱে উল্লেখ কৰা হৈছে।

আচৰিত কথাটো হ'ল যে আইনখনৰ শিৰোনাম "ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন" হ'লেও ইয়াৰ পাঠ্যৰ ভিতৰত "স্বাধীনতা" শব্দটো নিজেই ক'তো দেখা নাযায়। এবছৰৰ আগতে ১৯৪৬ চনত ব্ৰিটিছ চৰকাৰে ডমিনিয়নৰ বাবে সংবিধানৰ খচৰা প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সংবিধান পৰিষদ গঠন কৰে। মনত ৰখাটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ যে এই সংবিধান সভাৰ কোনো সদস্যই "ইণ্ডিয়া"ৰ নাগৰিক" নাছিল। "ইণ্ডিয়াৰ নাগৰিক" শব্দটো প্ৰথমে ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীত বলবৎ হোৱা "ভাৰতৰ সংবিধান"ত প্ৰকাশ পাইছিল। অন্ততঃ সেই তাৰিখলৈকে ব্ৰিটিছ ভূখণ্ডৰ সকলো বাসিন্দা আইনগতভাৱে ব্ৰিটিছ প্ৰজা আছিল। গতিকে সেই সংবিধানৰ ভিতৰত নিহিত সকলো বস্তুৱেই সহজাতভাৱে ব্ৰিটিছ ৰজাৰ ইচ্ছাৰ অধীনত আছিল। এই একেখন সংবিধানেই দেশৰ সৰ্বোচ্চ আইন হৈয়েই আছে, ইচ্ছা কৰিলেও ইয়াৰ ঠাইত এই দেশৰ মুক্ত নাগৰিকে নতুন আইন ল'ব নোৱাৰে। কাৰণ সংবিধানখনক সলনি কৰাৰ যিকোনো প্ৰচেষ্টাক ইয়াৰ "মৌলিক বৈশিষ্ট্য"ৰ সংশোধনী নিষিদ্ধ কৰা উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ ৰায়দানৰ দ্বাৰা বাধাগ্ৰস্ত হ'ব। আৰু পাহৰি নাযাওঁ যে উচ্চতম ন্যায়ালয়খন নিজেই সেই একেখন সংবিধানৰ এটা বিধানৰ অধীনত সৃষ্টি হৈছিল।

অৰ্থাৎ পূৰ্বৰ ঔপনিৱেশিক মালিকসকলেও নিজকে শাসন কৰাৰ নিৰ্দিষ্ট ব্যৱস্থা নিৰ্ধাৰণ কৰি দিছে। এই বাস্তৱতাক লক্ষ্য কৰিলে আমাৰ স্বাধীনতা ক'ত? এই কথাটো অধিক স্পষ্টভাৱে বুজাবলৈ এই উপমাটো বিবেচনা কৰক: কল্পনা কৰক যে এনে এটা মাটি বিক্ৰী কৰা হৈছে য'ত

বিক্ৰেতাই নিৰ্ধাৰণ কৰে যে তেওঁ নিজৰ "উপকাৰীতাৰ পৰা" মাটিখিনিত এটা জুপুৰি সাজিব আৰু ক্ৰেতাই ক্ৰয় কৰাৰ পিছত তাত থাকিবলৈ বাধ্য হয় কুটি। ক্ৰেতাই প্ৰয়োজন হ'লে জুপুৰিটো মেৰামতি কৰিব পাৰে, কিন্তু তেওঁক ভাঙি পেলোৱাত কঠোৰ নিষেধাজ্ঞা আৰোপ কৰা হৈছে—অৰ্থাৎ ইয়াৰ "মৌলিক বৈশিষ্ট্য" সলনি কৰা—আৰু ধৰক, পকী ঘৰ নিৰ্মাণ কৰা। যদি বিক্ৰী সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছতো এই চৰ্ত থাকে, তেন্তে আইনৰ দৃষ্টিত বিক্ৰী বাতিল, কিয়নো মাটিৰ ওপৰত বিক্ৰেতাৰ নিয়ন্ত্ৰণ সম্পূৰ্ণৰূপে ত্যাগ কৰা হোৱা নাই।

স্বীকাৰ কৰোঁ যে এই উপমহাদেশখনে অপৰিসীম উত্তাল পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হোৱা উত্তাল সময়ছোৱাত এনে অৱস্থা মানি লোৱাটোৱেই হয়তো সংকটৰ মাজেৰে পাৰ হোৱাৰ একমাত্ৰ উপায় যেন লাগিলহেঁতেন। কিন্তু সেই ক্ষেত্ৰত সংবিধানত এটা অনুচ্ছেদ অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল য'ত স্পষ্টকৈ কোৱা হৈছিল যে, "স্বাধীনতাৰ" পিছত সংসদে সংবিধান অনুমোদন কৰাৰ ক্ষমতা পাব আৰু প্ৰয়োজন হ'লে পুৰণি সংবিধানৰ ঠাইত নতুন সংবিধান সৃষ্টি কৰিব। প্ৰমাণিতভাৱে স্পষ্ট যে সংবিধানৰ ভিতৰত এনে কোনো অনুমোদন অনুচ্ছেদ নাই। অৰ্থাৎ ব্ৰিটিছ ডমিনিয়নৰ বাবে ৰচনা কৰা "ইণ্ডিয়া" নামেৰে জনাজাত আৰু ব্ৰিটিছ ৰজাৰ বাবে উপযুক্ত সংবিধান জনসাধাৰণৰ ওপৰত দেশৰ সৰ্বোচ্চ আইন হিচাপে জাৰি দিয়া হৈছে। এই কথা আমাৰ সন্মানীয় স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলৰ সপোনৰ সৈতে একেবাৰে বিপৰীত, যিসকলে ভাৰতৰ জনসাধাৰণক ব্ৰিটিছ শাসন আৰু শোষণৰ পৰা মুক্ত কৰিব বিচাৰিছিল। এই মুক্তিৰ বাবে মৌলিক প্ৰয়োজনীয়তা আছিল "আইন" নামেৰে জনাজাত ব্ৰিটিছ নিৰ্মিত অত্যাচাৰী শিকলিবোৰ ভাঙি পেলোৱা, যিবোৰ ব্ৰিটিছ প্ৰজাক চিৰন্তন বশৱৰ্তী অৱস্থাত ৰাখিবলৈ ৰচনা কৰা হৈছিল।

১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টৰ পিছতো আৰু ১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ পিছতো বৰ্তমান "ইণ্ডিয়া" নামেৰে জনাজাত ভূখণ্ডত ব্ৰিটিছ নিৰ্মিত অধিকাংশ আইন বলৱৎ হৈ থাকিল। "সংবিধান"ৰ ভিতৰৰ বিধানৰ জৰিয়তে এই ব্ৰিটিছ নিৰ্মিত আইনসমূহক জীৱনৰ নতুন লিজ দিয়া

হৈছিল, যুগ যুগ ধৰি জনসাধাৰণক নিশ্চল কৰি ৰখা একেবোৰ বাধা বজাই ৰাখি। ফলস্বৰূপে দেশখন নিৰ্দয়ভাৱে লুণ্ঠন অব্যাহত আছে, মানুহক চতুৰতাৰে তেওঁলোকে কষ্টেৰে বৃজি পোৱা আইনৰ ফান্দত পেলাইছে। বৰ্তমানৰ হিচাপ অনুসৰি যিকোনো সময়তে ভাৰতীয় আদালতত প্ৰায় ত্ৰিশ নিযুত গোচৰ বিচাৰাধীন হৈ আছে। প্ৰতিটো গোচৰৰ দ্বাৰা কমেও দহজন লোক প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে প্ৰভাৱিত বুলি ধৰি ল'লে ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল ভাৰতৰ প্ৰায় তিনি কোটি লোক আইনী উদ্বেগৰ দ্বাৰা চিৰদিনৰ বাবে বোজা হৈ থাকে। গতিকে বছৰৰ পিছত বছৰ ধৰি আমি তথাকথিত "অন্তৰ্ভুক্ত বৃদ্ধি"ৰ বিষয়ে অহৰহ বাক্যবাণ চলি থকাৰ পিছতো তেওঁলোকৰ পৰিস্থিতিৰ উন্নতি হ'ব নোৱাৰাটো কোনো আচৰিত কথা নহয়।

আমি যে এতিয়াও প্ৰকৃত মুক্তি লাভ কৰিব পৰা নাই সেয়া আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত স্পষ্ট হৈ পৰে। ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টৰ আগতে ব্ৰিটিছ শাসনৰ বিৰুদ্ধে অহিংস আৰু হিংসাত্মক দুয়োটা প্ৰতিবাদ সাধাৰণ কথা আছিল আৰু ৰয়েল পুলিচে নিয়মিতভাৱে স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলৰ ওপৰত নিৰ্মম অত্যাচাৰৰ প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰিছিল। সেই সময়ত এই কথা বুজা যায়, কিয়নো আৰক্ষীয়ে মুকুটৰ দাস হিচাপে ৰাষ্ট্ৰপতিৰ স্বাৰ্থ ৰক্ষাৰ বাবে নিৰ্দয়ভাৱে কাম কৰিবলৈ বাধ্য আছিল। কিন্তু ভাৰত কথিতভাৱে ৰাজনৈতিকভাৱে স্বাধীন হোৱাৰ পিছতো একেধৰণৰ আৰক্ষীৰ অত্যাচাৰ প্ৰচলিত হৈ থকাটো গভীৰভাৱে বিৰক্তিকৰ। যদি এই স্বাধীনতা প্ৰকৃত হয় তেন্তে এতিয়া আৰক্ষীয়ে কাৰ স্বাৰ্থ ৰক্ষা কৰিছে? যদি গণতন্ত্ৰই সঁচা অৰ্থত জনসাধাৰণক ভূমিৰ মালিক কৰি তুলিছে, তেন্তে এই একেখিনি মানুহেই কিয় প্ৰতিবাদ কৰিছে? যদি গণতন্ত্ৰৰ দৰেই আমিও সাংসদ, তেন্তে আমি সৃষ্টি কৰা আইনবোৰেই ভংগ কৰিবলৈ আমাক কিহে বাধ্য কৰে? এই প্ৰশ্নবোৰৰ পোনপটীয়াকৈ মুখামুখি হোৱাৰ সময় আহি পৰিছে আৰু আমি—এই দেশৰ মানুহ, আমি সকলোৱে, কেৱল মানুহ হিচাপে— নিজেই কৰিব লাগিব।

এই প্ৰসংগত আমি "দেশ" শব্দটোৰ প্ৰকৃত অৰ্থ পৰীক্ষা কৰিব লাগিব। মানুহে বসবাস কৰা ভূখণ্ডক আমি "দেশ" বুলি কওঁ। মানুহ অবিহনে

এখন দেশৰ অস্তিত্ব থাকিব নোৱাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে, বিস্মৃত বিস্মৃতিৰ মাজতো চন্দ্ৰটো কোনো দেশ নহয় কাৰণ ইয়াত জনবসতি নাই। ইয়াৰ দ্বাৰা "মানুহ" আৰু "দেশ"ৰ মাজৰ অন্তৰংগ সংযোগ প্ৰমাণিত হয়। তেনেহ'লে যুক্তিসংগতভাৱে এখন দেশৰ উন্নয়নে নিজৰ জনসাধাৰণৰ অগ্ৰগতি প্ৰতিফলিত কৰিব লাগিব, কিয়নো এখন দেশ গঠন কৰাসকলক এৰি দি আগবাঢ়িব নোৱাৰে। প্ৰায়ে দাবী কৰা হয় যে এই দেশৰ গৰিষ্ঠসংখ্যক লোকেই কোনো কৃত্ৰিম পৰিসৰৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত "পিছি আছে"। এইটো এটা ইচ্ছাকৃতভাৱে ভুল বৰ্ণনা। এই নিৰ্মিত বৈষম্যক স্থায়ী কৰি ৰাখিবলৈ গৰিষ্ঠসংখ্যকক ইচ্ছাকৃতভাৱে অসুবিধাজনক অৱস্থাত ৰখা হয়। সমাজৰ আৰম্ভণিৰে পৰাই বৈষম্যৰ বীজ সমতনে ৰোপণ কৰা হৈছিল যাতে বিশেষ সুবিধাপ্ৰাপ্ত কেইজনমানে পৰিশ্ৰমী জনসাধাৰণৰ শ্ৰমৰ সুফল লাভ কৰিব পাৰে।

যিসকল লোকৰ শ্ৰম অপৰিহাৰ্য, তেওঁলোকে যদি এক সংহত সামগ্ৰিক হিচাপে একত্ৰিত হয়, তেন্তে বিশেষ সুবিধাপ্ৰাপ্ত কেইজনমানে সমাজৰ বিপুল সংখ্যকৰ ওপৰত আৰু নিজৰ আধিপত্য বজাই ৰাখিব নোৱাৰিলে। গতিকে জনসাধাৰণৰ মাজত বৈষম্যৰ পোষকতা কৰি তেওঁলোকক খণ্ডিত, দুৰ্বল ব্যক্তিলৈ হ্ৰাস কৰা হৈছে। সেই হিচাপে তেওঁলোকে যুগ যুগ ধৰি সহ্য কৰি অহা দুখ-কষ্টক লৈ প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰাৰ সাহস খুব কমেইহে কৰে। এই আৰ্হিটো টিকি থাকিব যদিহে কিছুমান গভীৰভাৱে শিপাই যোৱা, পৰম্পৰাগত ধাৰণাসমূহৰ ভয়ংকৰ পৰিৱৰ্তন নহয়—আৰু এই পৰিৱৰ্তন সাধন কৰাৰ ক্ষমতা জনসাধাৰণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। দেশ সলনি কৰিবলৈ প্ৰথমে নিজকে সলনি কৰিব লাগিব, যাৰ বাবে স্বাধীন চিন্তাৰ সামৰ্থ্যৰ প্ৰয়োজন। কিন্তু মানুহ অবিহনে এখন দেশৰ ধাৰণাটোৱেই অৰ্থহীন। গতিকে এখন দেশৰ ভিতৰত যিকোনো মানৱীয় কাৰ্য্যৰ বাবে জনসাধাৰণে নিজেই দায়িত্ব বহন কৰে। যিহেতু "আমি" "মই"ৰ বহুবচন, গতিকে মই, মূলতঃ, দেশ। মই প্ৰত্যক্ষভাৱে সৃষ্টি কৰিছো। মোৰ অবিহনে দেশ থাকিব নোৱাৰে!

কোনোবাই হয়তো সুধিব, "এনে সৰু যেন লগা ধাৰণা এটাই সঁচাকৈয়ে দেশৰ বৰ্তমানৰ অৱস্থা উন্নত কৰিব পাৰিবনে?" উত্তৰটো এটা গুঞ্জৰিত

হয় কাৰণ "মই"ৰ পৰিৱৰ্তনে দেশৰ পৰিৱৰ্তনক অনিবাৰ্যভাৱে সূচায়। তেতিয়াও কোনোবাই আপত্তি কৰিব পাৰে, "এই ধাৰণাটো যদি ইমান শক্তিশালী হয়, তেন্তে জনসাধাৰণৰ দুৰ্দশা বহু আগতেই শেষ হ'লহেঁতেন। ইয়াৰ উপৰিও ,দেশখনে যথেষ্ট উন্নতি কৰিছে, আনকি মহাকাশ প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰতো উল্লেখযোগ্য অগ্ৰগতিও কৰিছে। আপোনাৰ যুক্তিৰ দ্বাৰা ইয়াৰ অৰ্থ যথেষ্ট হ'ব লাগে।" জনসাধাৰণৰ জীৱন-যাপনৰ অৱস্থাৰ উন্নতি।" ইয়াৰ উত্তৰত আমি স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে এই অগ্ৰগতিৰ সুফল জনসংখ্যাৰ এক ক্ষুদ্ৰ অংশইহে উপভোগ কৰে, আনহাতে বিপুল সংখ্যকেই বাদ পৰি আছে। অনাহাৰ, পুষ্টিহীনতা, আত্মহত্যা আদি গৰিষ্ঠসংখ্যক লোকৰ মাজত এতিয়াও প্ৰচলিত হৈ আছে। এই বৈষম্যৰ মূল কাৰণ কেৱল এইটোৱেই যে "মই দেশ"ৰ ধাৰণাটোৱে এতিয়াও সমাজত বিয়পি পৰা নাই।

ঠিক এই সচেতনতাৰ অভাৱেই দেশৰ দুখজনক অৱস্থা সলনি হ'বলৈ বাধা দিয়ে। এই উপলক্ষিৰ প্ৰতি জনসাধাৰণ জাগ্ৰত হ'লে নিঃসন্দেহে নিৰ্দয় শোষণৰ ওপৰত নিৰ্মিত সামাজিক ব্যৱস্থাত উল্লেখযোগ্য উত্তাল পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিব। এনে পৰিস্থিতি ৰোধ কৰিবলৈ সামান্য সংখ্যক শোষকে ইচ্ছাকৃতভাৱে এই ধাৰণাটোক ইউটোপিয়ান বুলি উলাই কৰে। ৰাইজে সমাজত নিজৰ প্ৰকৃত স্থিতি চিনি পালে তেওঁলোকৰ সমগ্ৰ দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত অটালিকাটো তাচঘৰৰ দৰে ভাঙি যাব বুলি আশংকা কৰে। কিন্তু সত্যটো হ'ল এই ধাৰণাটো ইউটোপিয়ান নহয়, এই তথাকথিত সত্য ব্যৱস্থাটোক ভাঙি পেলোৱাৰ এক উল্লেখযোগ্য সহজ পদ্ধতিও। এই স্পষ্ট পথটো লুকুৱাই ৰাখিবলৈ আৰম্ভণিৰে পৰাই গৰিষ্ঠসংখ্যক লোকক নিৰক্ষৰতা আৰু দৰিদ্ৰতাৰ আন্ধাৰত ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। বাট বিচাৰি উলিওৱাৰ সময় এতিয়া পূৰ্ণ হৈছে, আৰু আমি সকলোৱে এই লক্ষ্যৰ দিশত চেষ্টা কৰিব লাগিব, কাৰণ আমি এই দেশৰ মূৰ্ত ৰূপ!

জটিল তন্ত্ৰৰ আশ্ৰয় নোলোৱাকৈ এই দেশৰ পৰিস্থিতি বুজিবলৈ হ'লে এটা সজীৱ উদযাপনৰ আয়োজন কৰা বৃহৎ ঘৰৰ উপমাটো ব্যৱহাৰ কৰোঁ আহক। ৰাতিৰ সময়, ঘৰখন উজ্জ্বল পোহৰ, আলহীয়ে আনন্দ কৰি আছে। হঠাৎ কু-অভিপ্ৰায়েৰে কোনোবাই মূল বিদ্যুৎ যোগান কাটি

পেলায়। গোটেই ঘৰটো আন্ধাৰত ডুব যায়, লগে লগে বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি হয়। মানুহে ভয় খাই পলাবলৈ চেষ্টা কৰে, কিন্তু আন্ধাৰে তেওঁলোকক বাধা দিয়ে, যাৰ ফলত বিভ্রান্তি আৰু আতংকৰ সৃষ্টি হয়। ইজনে সিজনৰ ওপৰত উজুটি খায়, আচৰাব ওলোটা হৈ যায় আৰু সাধাৰণ বিশৃংখলতাই ৰাজস্ব কৰে। তেতিয়া প্ৰশ্নটো হৈ পৰে: এই অন্তহীন যেন লগা বিশৃংখলতাৰ পৰা আমি কেনেকৈ সাৰি যাম?

বিদ্যুতৰ সৈতে অচিনাকিসকলৰ বাবে এই বিশৃংখলতা সমাধান কৰাটো অবিশ্বাস্যভাৱে কঠিন যেন লাগিব পাৰে। আনকি কিছুমানে হয়তো এই পৰিস্থিতিৰ কাৰণ হ'ব পাৰে নীচতা আৰু স্বাৰ্থপৰতাৰ দৰে নেতিবাচক মানৱীয় বৈশিষ্ট্য। কিন্তু সমাধানটো উল্লেখযোগ্যভাৱে সহজ: এজনে কেৱল মূল শক্তি চুইচটো পুনৰ "অন" কৰিব লাগিব। কেৱল পোহৰৰ উভতি অহাৰ লগে লগে আন্ধাৰৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা বিশৃংখলতা দূৰ হ'ব। একেদৰে এই বিশাল ভূমিৰ সকলো সমস্যাৰ মূল কাৰণ আমাৰ মনৰ ভিতৰত অজ্ঞানতাৰ আন্ধাৰত লুকাই আছে। এই অজ্ঞানতা নিৰ্মূল নোহোৱালৈকে এই সমস্যাবোৰ অনিৰ্দিষ্টকাললৈকে টিকি থাকিব, আৰু আমি ইজনে সিজনক শত্ৰু হিচাপে যুঁজি থাকিম, আন্ধাৰত ইজনে সিজনক বন্ধু হিচাপে চিনি পাব নোৱাৰিম। কিন্তু আমি বুজিব লাগিব: ইচ্ছাকৃতভাৱে কোনেও লাইট বন্ধ কৰা নাই। মানৱ সভ্যতাৰ ইতিহাসত সঁচা অৰ্থত কেতিয়াও সম্পূৰ্ণ সচেতনতাৰ পোহৰ জ্বলি উঠা নাই। এই কাৰণেই পৃথিৱীৰ বেছিভাগ মানুহেই স্বাধীন চিন্তাৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে। অৱশ্যে আমি আমাৰ প্ৰকৃত অন্তৰ্নিহিত শক্তিৰ প্ৰতি সচেতন হোৱাৰ এই অসম্ভৱ যেন লগা কামটোৰ বাবে নিজকে উৎসৰ্গা কৰিবলৈ বদ্ধপৰিব। আৰু ইয়াৰ সময় এতিয়া।

আৰম্ভণিতে এই দেশৰ নামটো বিবেচনা কৰা যাওক। প্ৰাচীন কালৰে পৰা ইয়াক "ভাৰতবৰ্ষ" নামেৰে জনাজাত আছিল। সিন্ধু নদীৰ পাৰত এক সভ্যতা ফুলি উঠিছিল, যিখন বিদেশী ভাষাত সিন্ধু উপত্যকা সভ্যতা নামেৰে পৰিচিত হৈছিল। কিন্তু এই সভ্যতাৰ উত্থানৰ আগলৈকে এই ভূমিৰ দক্ষিণ অংশত ইতিমধ্যে এক অতি উন্নত সভ্যতাৰ অস্তিত্ব আছিল, যাৰ প্ৰমাণ মহাকাব্য ৰামায়ণত পোৱা বৰ্ণনাৰ পৰা পোৱা

যায়। তথাপিও বিদেশী আক্রমণকাৰীয়ে নিজৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে সমগ্ৰ ভূমিক সামৰি ল'বলৈ "সিন্ধু উপত্যকা সভ্যতা" শব্দটোৰ উদ্ভাৱন কৰিছিল আৰু দেশখনৰ নাম "ইণ্ডিয়া" ৰাখিছিল। আচৰিত কথাটো হ'ল "স্বাধীনতাৰ" পিছতো এই মহান প্ৰাচীন ভূমিক আনুষ্ঠানিকভাৱে "ইণ্ডিয়া" বুলি কোৱা হয়। ব্যক্তিৰ কেতিয়াবা একাধিক নাম থাকিব পাৰে যদিও এটা মাটিৰ দুটা চৰকাৰী নাম কেনেকৈ থাকিব পাৰে: "ইণ্ডিয়া" আৰু "ভাৰত"?

আমাৰ গভীৰভাৱে শিপাই থকা দাসত্বৰ এক তীব্ৰ উদাহৰণ সংবিধানৰ ভিতৰতে পোৱা যায়, য'ত দেশখনৰ নাম "ইণ্ডিয়া", সেইটোৱেই "ভাৰত"। ইয়াৰ দ্বাৰা কোৱা হৈছে যে বাক্যাংশটো "ভাৰত, সেইটোৱেই ইণ্ডিয়া" নহয়। "ইণ্ডিয়া" নামটোক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হৈছে, অনুমানিকভাৱে আমাৰ প্ৰাক্তন ব্ৰিটিছ শাসকসকলৰ সুবিধাৰ বাবে। যিহেতু আমি নিজকে সঁচাকৈয়ে স্বাধীন বুলি ঘোষণা কৰোঁ, গতিকে "ইণ্ডিয়া"ক নাকচ কৰি "ভাৰত"ক আমাৰ দেশৰ একমাত্ৰ নাম হিচাপে গ্ৰহণ কৰা উচিত। বহুতে "মহাভাৰত" অধ্যয়ন কৰিছে, কিন্তু "মহাইণ্ডিয়া" নামৰ কিবা এটাৰ কথা কোনেও শুনা নাই। আহক আমি আমাৰ ভাৰতৰ পৰা "ইণ্ডিয়া" শব্দটোক বহিষ্কাৰ কৰোঁ, কাৰণ ই আমাৰ অতীতৰ দাসত্বৰ চিনতকৈ বেছি একো নহয়।

কাৰণ প্ৰকৃত সচেতনতাৰ চাকি কেতিয়াও জ্বলোৱা হোৱা নাই, ৰাইজে কেতিয়াও প্ৰকৃততে স্বাধীনতাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰা নাই। সংগঠিত সমাজৰ আৰম্ভণিৰে পৰাই নিয়ন্ত্ৰণ ক্ষমতা "ৰজাৰ" হাতত নিহিত হৈ আহিছে। তেওঁৰ আশ্ৰিত আইনত পৰিণত হ'ল; তেওঁৰ কথা আছিল চূড়ান্ত। কিন্তু আমি স্বীকাৰ কৰাত ব্যৰ্থ হওঁ যে সকলো আইনৰ কল্পিত উৎস ৰজাৰ "ৰাজত্ব" নিজেই মৌলিকভাৱে অবৈধ। পুনৰ কওঁ: আমি এই বিষয়টো পোনপটীয়াকৈ সম্বোধন কৰিম, জটিল বা মাৰ্জিত তত্বৰ আশ্ৰয় নোলোৱাকৈ।

ইয়াৰ উদাহৰণ দিবলৈ প্ৰাগঐতিহাসিক যুগৰ এটা দিন কল্পনা কৰোঁ, আনকি মানৱ সমাজ গঠনৰ আগৰ। এখন সৰু নদী বৈ আছে, তাৰ

পাৰত থিয় হৈ আছে এজোপা আম গছ। এজন মানুহে আম ছিঙি গছত উঠিছে। অলপ দূৰৈত আন এজন মানুহে মাছ ধৰি আছে। তাৰ পিছত তৃতীয় এজন মানুহ আবিৰ্ভাৱ হয়। ঞ্জলেক সময় সিহঁতক নিৰীক্ষণ কৰি গছত থকা মানুহজনৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, "কি ছিঙি আছা বন্ধু?" মানুহজনে উত্তৰ দিয়ে, "ফল। এটা চেপ্টা কৰিব বিচাৰিবনে?" অচিনাকি মানুহজনে পকা আম এটা লৈ সুস্বাদু বুলি বিবেচনা কৰি "আম-মানুহ"ক ধন্যবাদ জনায় আৰু তাৰ পিছত মাছমৰীয়াজনৰ ওচৰলৈ যায়। একেধৰণৰ আদান-প্ৰদানৰ পিছত তেওঁ উপহাৰ হিচাপে মাছ এটা লাভ কৰে আৰু "মাছ-মানুহজনক" ধন্যবাদ দিয়ে।

পিছদিনা অচিনাকি মানুহজন উভতি আহে, এইবাৰ বন্ধু এজনৰ সৈতে। প্ৰথমে আম ছিঙি যোৱা মানুহজনলৈ যায়। নৱাগতজনেও আম চেপ্টা কৰিব বিচাৰে বুলি গম পাই গছজোপাৰ মানুহজনে নিজৰ ফলবোৰ আৰু অধিক উৎসাহেৰে ভাগ কৰি লয়, তেনে কৰি সন্মানিত অনুভৱ কৰে। তাৰ পিছত মাছ-মানুহৰ লগত একে প্ৰক্ৰিয়া পুনৰাবৃত্তি কৰে। মন কৰক যে কোনো কষ্ট নকৰাকৈ আম আৰু মাছ সেৱন কৰিলে অচিনাকি মানুহে শ্ৰমিকসকলৰ শক্তিৰ প্ৰায় দুগুণ শক্তি লাভ কৰে। শ্ৰমিকসকলে প্ৰায় আধা শক্তি গছত উঠি বা মাছ ধৰাত খৰচ কৰে, আনহাতে অচিনাকি মানুহে একো খৰচ নকৰে। এইদৰে প্ৰতাৰণা কৰি তৃতীয় ব্যক্তিজন ক্ৰমান্বয়ে আনৰ শ্ৰমৰ ফল গ্ৰহণ কৰি অধিক শক্তিশালী হৈ উঠে। তেওঁৰ শক্তি আৰু প্ৰভাৱ বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে মানুহে তেওঁক ভয় কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এসময়ত যিটো মুক্তভাৱে উপকাৰ হিচাপে দিয়া হৈছিল, সেয়া সময়ৰ লগে লগে বাধ্যতামূলক "সুৰক্ষাৰ ধন" হৈ পৰে, শেষত তেওঁক সাংসদ আৰু ৰজা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ইয়াৰ পৰাই "আইনৰ শাসন"ৰ আৰম্ভণত ৰজাই জনসাধাৰণৰ শোষণৰ আৰম্ভণি হয়।

এই ধূৰ্ত্ত ব্যক্তিজনে প্ৰতাৰণাৰে নিজৰ "ৰজাত্ব" আৰম্ভ কৰিছিল—অৰ্থাৎ অবৈধভাৱে। সদিস্থাৰ বাবে দিয়া দান-বৰঙনিৰ কাম হিচাপে যিটো আৰম্ভ হৈছিল, সেয়া ৰাজহ বা কৰ বলপূৰ্বক সংগ্ৰহলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছিল। জনসাধাৰণৰ পৰা এই কৰসমূহ সূচাৰুৰূপে সংগ্ৰহ কৰাটো নিশ্চিত কৰিবলৈ সময়ৰ লগে লগে বিভিন্ন নীতি ৰূপায়ণ কৰা হৈছে।

এনে এটা ব্যৱস্থা, যিটো এতিয়া শাপ্তৰ ওচৰৰ মৰ্যাদালৈ উন্নীত হৈছে, তাৰ নাম অৰ্থনীতি। যিহেতু "শক্তি সঠিক" প্ৰচলিত নীতি, ৰজাই কোনো ভুল কৰিব নোৱাৰে আৰু সদায় নিঃসন্দেহে শুদ্ধ বুলি গণ্য কৰা হয়। যিহেতু সাৰ্বভৌমৰ আঞ্জা আইন, আইন পালনকাৰী প্ৰজাসকলে ৰজাৰ আঞ্জা পালন কৰিবলৈ বাধ্য।

জনসাধাৰণে স্বেচ্ছাই ৰজাৰ সাৰ্বভৌমত্ব গ্ৰহণ কৰা নাছিল; তেওঁলোকক নিৰ্ভূৰ শক্তিৰ দ্বাৰা বশ হ'বলৈ বাধ্য কৰা হৈছিল। কিন্তু ৰজাই তীৱ্ৰভাৱে সচেতন যে তেওঁৰ অস্তিত্ব সম্পূৰ্ণৰূপে আঞ্জাকাৰী প্ৰজাৰ উপস্থিতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। এই প্ৰজাসকলে নিজকে সকলো শক্তিৰ প্ৰকৃত উৎস, সকলো সমান আৰু একেটা মানৱ পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত বুলি উপলব্ধি কৰাত ব্যৰ্থ হোৱাটোৱে এই শোষণ ব্যৱস্থাৰ আৰম্ভণিৰে পৰাই তেওঁলোকৰ মাজত বিভাজনৰ সৃষ্টি কৰিছে। ধনী-দুখীয়া, শিক্ষিত-অশিক্ষিত, উচ্চ-নীচৰ পাৰ্থক্যৰ বাহিৰেও আন অগণন কৃত্ৰিম শ্ৰেণীবোৰ নিখুঁতভাৱে ৰচনা কৰা হৈছিল, বিভিন্ন ধৰ্ম, জাতি ইত্যাদি উদ্ভাৱন কৰা হৈছিল। এইদৰে মানুহক অগণন গোটত বিভক্ত কৰা হৈছে, যিবোৰ বিভাজন কেতিয়াও নাছিল আৰু প্ৰকৃতিত কেতিয়াও থাকিব নোৱাৰিলে। অৰ্থহীন অন্ত্যৰুদ্ধত ব্যস্ত বোকা প্ৰজাসকলে ৰজাৰ এই ধূৰ্ত কৌশল চিনি নাপালে। এইদৰেই ৰাজতন্ত্ৰৰ টেণ্টেকলে মানৱ সমাজক সম্পূৰ্ণৰূপে গ্ৰাস কৰিলে।

ইয়াৰ পোহৰত এইটো স্বীকাৰ কৰাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ যে "দুখীয়া" শব্দটো এটা ভুল নাম। গতানুগতিকভাৱে এজন ব্যক্তিয়ে যদি মৌলিক জীয়াই থকাৰ বাবে দৈনিক সংগ্ৰাম কৰে তেন্তে তেওঁক "দুখীয়া" বুলি লেবেল লগোৱা হয়—উদাহৰণস্বৰূপে কয়লা খনিৰ কাম কৰা ব্যক্তি। প্ৰতিদিনে নিজৰ জীৱন বিপন্ন কৰি কয়লা উলিয়াবলৈ খনিটোৰ ভিতৰলৈ নামি আহে। কয়লা অবিহনে কয়লা চালিত বিদ্যুৎ কেন্দ্ৰ থাকিব পাৰেনে? কয়লাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল বৃহৎ উদ্যোগবোৰৰ অস্তিত্বও থাকিব পাৰেনে? শেষত এই অপৰিসীম সম্পদৰ প্ৰকৃত উৎস হ'ল সেই অতি "দুখীয়া" শ্ৰমিকজন। তেন্তে এনে বিশাল সম্পদৰ সৃষ্টিকৰ্তাক আমি কেনেকৈ "দুখীয়া" বুলি ক'বলৈ সাহস কৰিম?

এতিয়া "অশিক্ষিত" শব্দটো বিবেচনা কৰা যাওক। আমি তথাকথিত "শিক্ষিত" মানুহে এজন কৃষক বা জোতা বনোৱা মানুহক কেনেকৈ অশিক্ষিত বুলি লেবেল লগাই দিম? আমাৰ মনলৈ কেতিয়াও নাহে যে আমাৰ শিক্ষাৰ গৌৰৱ কৰা আমি কোনো কৃষক বা জোতা বনোৱা মানুহে সহজে কৰা কামবোৰ কৰিব নোৱাৰো। তেন্তে আমিও তেওঁলোকৰ দক্ষতাত নিৰক্ষৰ নহয়নে? তেওঁলোকৰ প্ৰায়ে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ অভাৱৰ কাৰণ হ'ল তেওঁলোকক এনে সুযোগৰ পৰা বঞ্চিত কৰা হৈছে। ইচ্ছাকৃতভাৱে কাৰোবাৰ ভৰি ভাঙি তাৰ পিছত তেওঁৰ "দুৰ্ভাগ্য"ৰ বাবে কৰুণা কৰাৰ দৰেই।

তথাকথিত গণতন্ত্ৰই ৰাজতন্ত্ৰ অনুসৰণ কৰিছিল। ৰজাৰ ক্ষমতাৰ প্ৰতি ঈৰ্ষাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ কিছুমান ব্যক্তিয়ে নিয়ন্ত্ৰণ দখল কৰিবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰিছিল। তেওঁলোকে বুজি পাইছিল যে প্ৰকৃত ক্ষমতা জনসাধাৰণৰ মাজত থাকে, গতিকে তেওঁলোকে "গণতন্ত্ৰ"ত "ডেমোছ" (মানুহ) শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল, বোধহয় এই ধাৰণাটো প্ৰকাশ কৰিছিল যে জনসাধাৰণে প্ৰত্যক্ষভাৱে দেশৰ কাম-কাজ পৰিচালনা কৰে। কিন্তু বাস্তৱতা হ'ল "গণতন্ত্ৰ" কেৱল ৰাজতন্ত্ৰৰ আন এক ৰূপ। পাৰ্থক্য মাথোঁ এইটোৱেই যে ৰাজতন্ত্ৰৰ দৰে এজন ৰজাৰ সলনি "গণতন্ত্ৰ"ত একাধিক "মন্ত্ৰী" থাকে।

ৰজাৰ কৰ্তৃত্ব বলবৎ কৰিবলৈ যেনেকৈ দাসত্বৰ শিকলি বজাই ৰাখিব লাগিছিল, তেনেকৈয়ে তথাকথিত গণতন্ত্ৰতো ৰাজতন্ত্ৰ যুগৰ সকলো আইন ধৰি ৰখা হৈছে যাতে জনসাধাৰণৰ নিৰৱচ্ছিন্ন লুপ্তন নিশ্চিত কৰিব পৰা যায়। ফলত ৰাজতন্ত্ৰৰ অধীনত যিদৰে আছিল, ঠিক তেনেদৰে ধন-সম্পত্তিৰ যোগানকাৰী হিচাপে জনসাধাৰণৰ ভূমিকা অপৰিৱৰ্তিত হৈ আছে। গতিকে গণতন্ত্ৰত "আমি সকলোৱে ৰজা" বুলি বহুলভাৱে প্ৰচাৰিত ধাৰণাটো বিশুদ্ধ কাব্যিক আডম্বৰ, বাস্তৱত কোনো ভিত্তি নাই। "গণতন্ত্ৰ"ত জনপ্ৰতিনিধিয়ে দেশৰ কাম-কাজ "নিৰ্দেশনা" কৰিব বুলি কোৱা হয়, কিন্তু কাৰ্যক্ষেত্ৰত ৰাজনৈতিক দলে বাছি লোৱা কিছুমান বিশেষ ব্যক্তিয়ে দেশ "শাসন" কৰি আছে। আমি এতিয়াও

"শাসক দল" শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰাটো কোনো কাকতলীয়া কথা নহয়। "স্বাধীনতা" লাভ কৰাৰ পিছত "শাসক"ৰ অস্তিত্ব কেনেকৈ হ'ব পাৰে, আনকি "গণতন্ত্ৰ"ত "চৰকাৰ" শব্দটোৰ প্ৰাসংগিকতাকো কোনেও প্ৰশ্ন নকৰে।

এই দেশত জনপ্ৰতিনিধিত্ব আইন, ১৯৫১ অনুসৰি নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হয়, কিন্তু এই নিৰ্বাচনত "প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা" কৰাসকল জনসাধাৰণৰ প্ৰকৃত প্ৰতিনিধি নহয়। প্ৰায় প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে এটা বা আন এটা ৰাজনৈতিক দলৰ নিয়ন্ত্ৰণত থাকে। গতিকে তেওঁলোকৰ প্ৰাথমিক দায়িত্ব তেওঁলোকৰ দলৰ ওপৰত, জনসাধাৰণৰ ওপৰত নহয়। সকলো নিৰ্বাচনী প্ৰাৰ্থীয়ে দেশৰ নাগৰিকৰ কল্যাণক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়ে বুলি ধৰি লোৱাটো যুক্তিসংগত হ'ব। এই লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ ৰাজনৈতিক দলসমূহৰ স্পষ্ট, সুনিৰ্দিষ্ট পৰিকল্পনা আছে বুলিও আশা কৰাটো যুক্তিসংগত হ'ব। যদি এই কথা সঁচা হ'লহেঁতেন তেন্তে নিৰ্বাচনত "জিকিবলৈ" ইমান তীব্ৰ প্ৰতিযোগিতা কিয়? এটা সহজ উপমা বিবেচনা কৰক: যদি কেইবাজনো মানুহে ঘৰ এটাত ৰং কৰিবলৈ সৰ্বোত্তম ৰঙৰ বিষয়ে আলোচনা কৰি আছিল, তেন্তে কোনোবাই বগা, আন এজনে গোলাপী আৰু তৃতীয়টোৱে ধূসৰ ৰঙৰ পৰামৰ্শ দিব পাৰে। তথাপিও ঘৰটো ধুনীয়া কৰি তোলাৰ উমৈহতীয়া লক্ষ্যটো তেওঁলোকৰ সকলোৱেই অনুমানিকভাৱে ভাগ কৰিব। যদি তেওঁলোক শত্ৰু নহয়, তেন্তে ৰাজনীতিত এই একেটা সহযোগিতামূলক মনোভাৱ কিয় নাই? নহয় কাৰণ শোষণমূলক অৱস্থাটোক স্থায়ী কৰি ৰখাৰ বাবে পাৰস্পৰিক শত্ৰুতা বজাই ৰখাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। গতিকে ৰাষ্ট্ৰ ব্যৱস্থাৰ মৌলিক পৰিৱৰ্তন অবিহনে প্ৰকৃত প্ৰগতি আৰু জনতাৰ অৱস্থাৰ উন্নতি অসম্ভৱ। এই পৰিৱৰ্তন সাধন কৰিবলৈ আমি প্ৰথমে আমাৰ দুৰ্বলতাৰ উৎসবোৰ নাইকিয়া কৰিব লাগিব।

আমি প্ৰায়ে ভাবো যে এজন ব্যক্তিয়ে কেনেকৈ এটা সমগ্ৰ ব্যৱস্থাৰ জড়তা সলনি কৰিব পাৰে। প্ৰথমতে, আমি স্বীকাৰ কৰাত ব্যৰ্থ হওঁ যে দেশৰ বৰ্তমানৰ অৱস্থা আমাৰ সামূহিক নিষ্ক্ৰিয়তাৰ প্ৰত্যক্ষ পৰিণতি। আমি এবাৰ কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলেই এই জড়তা অনিবাৰ্যভাৱে শেষ হৈ

যাব। দ্বিতীয়তে, মই অকলশৰীয়া নহয়। এক বিলিয়নতকৈও অধিক তিনি কোটি "মই" মিলি বৰ্তমানৰ "ইণ্ডিয়া" গঠন কৰে। মানুহৰ শৰীৰ গঠন কৰা অগণন কোষৰ দৰেই প্ৰতিটো "মই" আনবোৰৰ লগত ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত। শৰীৰত আঘাত পালে সমগ্ৰ শৰীৰে একেলগে প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰে আৰু কোটি কোটি কোষে একেলগে কাম কৰি আক্ৰমণাত্মকতাৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা আন কোষৰ সৈতে সংযুক্ত হ'লে এটা কোষৰ অপৰিসীম শক্তিৰ কথা প্ৰমাণিত হয়। একেদৰে আমাৰ প্ৰত্যেকেই বিশাল শক্তিৰ এক বিশাল জলাশয়, যাৰ বিষয়ে আমি বহুলাংশে অজ্ঞাত।

এই ভূমিৰ সকলো মানুহে যেতিয়া উপলব্ধি কৰিব যে আমি সকলোৱে একেটা পৰিয়ালৰ সদস্য আৰু আমি ইজনে সিজনৰ পৰিপূৰক, তেতিয়া আমাৰ সামূহিক চেতনা জাগ্ৰত হ'ব। যেনেকৈ আদৰ্শ পৰিয়ালত দুৰ্নীতিৰ কোনো স্থান নাথাকে, ঠিক তেনেদৰে দেশত দুৰ্নীতিৰ অস্তিত্বৰ কোনো কাৰণ নাথাকিব। যেনেকৈ এটা সমস্যা এটা পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যই ভাগ কৰে, আমিও দেশৰ যিকোনো প্ৰান্তত উদ্ভৱ হোৱা প্ৰতিটো সমস্যাৰ অংশীদাৰ হ'ম। কোনেও ক'তো অনাহাৰে নাথাকিব। ইয়াৰ দ্বাৰা একেলগে মানুহৰ মনৰ পৰা ঘৃণা, ঈৰ্ষা বা ঈৰ্ষাৰ সকলো কাৰণ নিৰ্মূল হ'ব।

তদুপৰি যিহেতু পৃথিৱীত মানৱতাৰ স্থান সৰ্বোচ্চ বুলি গণ্য কৰা হয়, গতিকে ধনে অধীনস্থ স্থান দখল কৰা উচিত। কিন্তু বাস্তৱত ইয়াৰ বিপৰীত, গতিকে আমি সচেতনভাৱে ধনৰ ভূমিকাক পুনৰ মূল্যায়ন কৰিব লাগিব। একোৱেই মানৱতাৰ ওপৰত হ'ব নালাগে, আনকি ধনৰো ওপৰত হ'ব নালাগে। "গণতন্ত্ৰ" যিহেতু ভুল নাম, গতিকে এই আদৰ্শ ব্যৱস্থাটোক নতুন নাম দিওঁ আহক। যিহেতু জনসাধাৰণৰ অস্তিত্বই এখন দেশ গঠন কৰে, সেয়েহে আমি বাংলা ভাষাত "গণসত্তা" শব্দটোৰ উদ্ভাৱন কৰিছো যাত্ৰে এনে অৱস্থাত দেশৰ পৰিচালনাৰ প্ৰতিটো দিশতে জনসাধাৰণে সৰ্বোচ্চ ভূমিকা পালন কৰিব।

তথাকথিত "গণতন্ত্র"ত জনসাধাৰণৰ ভূমিকা "ভোটটোৰ" বা "নিৰ্বাচক"লৈ হ্রাস পায়, আনহাতে তেওঁলোকৰ ওপৰত শাসন কৰাৰ প্ৰকৃত ক্ষমতা "নিৰ্বাচিত" প্ৰতিনিধিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। এই প্ৰতিনিধিসকল এবাৰ "নিৰ্বাচিত" হ'লে—যিকোনো উপায়েৰে, ন্যায় বা বেয়া—তেওঁলোকে ব্যৱস্থাটোৰ সম্পূৰ্ণ নিয়ন্ত্ৰণ দখল কৰে আৰু জনসাধাৰণ তেওঁলোকৰ দুৰ্ভাগ্যৰ কেৱল নিৰৰ পৰ্যবেক্ষক হৈ পৰে।

গণসত্তাৰ অধীনত এই অৱস্থাৰ ভয়াৱহ পৰিৱৰ্তন হ'ব। নিৰ্বাচনৰ পিছতো ৰাইজে নিজৰ প্ৰকৃত ক্ষমতা প্ৰয়োগ কৰিব। নিৰ্বাচনী আইনখনৰ উপযুক্ত সংশোধনী উপযুক্ত কৰ্তৃপক্ষই প্ৰণয়ন কৰিবলৈ বাধ্য কৰাব, যাতে এজন নিৰ্বাচিত প্ৰতিনিধিয়ে কেৱল নিৰ্বাচকসকলৰ ইচ্ছামতে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰে। অৰ্থাৎ জনসাধাৰণে যেতিয়াই প্ৰয়োজনীয় বুলি বিবেচনা কৰে তেতিয়াই এজন নিৰ্বাচিত প্ৰতিনিধিক পুনৰ আহ্বান কৰাৰ ক্ষমতা থাকিব, যাৰ ফলত ইয়াৰ মূলত থকা দুৰ্নীতি ফলপ্ৰসূভাৱে নিৰ্মূল হ'ব। আনকি এনেধৰণৰ পুনৰ আহ্বানৰ সম্ভাৱনাই কাৰ্যভাৰত থকাসকলক স্পষ্ট বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰি পৰিস্থিতিৰ যথেষ্ট উন্নতি সাধন কৰিব।

গণসত্তা সুদূৰভাৱে প্ৰতিষ্ঠা হ'লেই আমাৰ প্ৰত্যেকেই ক্ৰমান্বয়ে উপলব্ধি কৰিম যে আমাৰ অস্তিত্ব সম্পূৰ্ণৰূপে আনৰ মংগলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। আমি আন কাৰো ওপৰত নহয়, তলতো নহয়; সকলোৰে সমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। ফলস্বৰূপে মানুহৰ শৰীৰৰ কোটি কোটি কোষৰ মাজত যেনেকৈ শত্ৰুতা নাথাকিব, তেনেকৈ আমাৰ মাজত শত্ৰুতা নাথাকিব। মনত ৰখাটো অতি প্ৰয়োজনীয় যে ভৰি, মগজু আৰু শৰীৰৰ আন প্ৰতিটো অংশ একেবোৰ কোষেৰে গঠিত, যাৰ বাবে সেইবোৰো সমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। তথাপিও এই স্বাভাৱিক সমন্বয় মানৱ সমাজত অনুপস্থিত। কাৰণটো সহজ: অনাদি কালৰ পৰাই জনসাধাৰণক একত্ৰিত হোৱাত বাধা দিবলৈ তলৰ লেবেল আৰু শ্ৰেণীবিভাজনৰ জৰিয়তে "ৰজা"সকলে কৃত্ৰিমভাৱে বিভাজনৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। এই কাৰণেই প্ৰকৃত মানুহ "বেচিদ্ৰ্যত ঐক্য"ৰ বিদ্ৰান্তিকৰ, বহুৰঙী শ্লোগানৰ তলত লুকাই থাকে।

এই প্ৰকৃত মানুহে যেতিয়া জাগ্ৰত হৈ নিয়ন্ত্ৰণ ল'ব, তেতিয়া গণসত্তা প্ৰতিষ্ঠা হ'ব, আৰু গণসত্তাতেই নিহিত হৈ আছে পৃথিৱীৰ ভৱিষ্যত।

এনে সামাজিক ব্যৱস্থা প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ "মাই হী ভাৰত" (মই ভাৰত) নামৰ এটা ৰাজনৈতিক দল গঠন কৰা হৈছে। কাৰণ আমি নিশ্চিত যে এই ভূমিৰ সকলো মানুহ একেটা পৰিয়ালৰ, প্ৰকৃত বাধা আহিব নোৱাৰে, কিয়নো আমি সকলোৱে দেশৰ সামগ্ৰিক প্ৰগতিৰ কামনা কৰোঁ। অনুগ্ৰহ কৰি আমাৰ লগত যোগদান কৰক, আৰু আহক আমি একেলগে আগবাঢ়ি যাওঁ। এই দেশৰ ভৱিষ্যৎ—যিখন আমাৰ ভৱিষ্যতো—আমি কল্পনা কৰা ধৰণেই হ'ব, কাৰণ আমাৰ অবিহনে—মোৰ অবিহনে—ভাৰতৰ অস্তিত্ব নাই।

মাই হী ভাৰত!

সংবিধানৰ পৰা এটা উদ্ধৃতি
মাই হী ভাৰত

"দ্বিতীয় অনুচ্ছেদ। লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য।

দলৰ কেন্দ্ৰীয় লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য হ'ব ভাৰতৰ সমগ্ৰ জনসংখ্যাক এক বৃহৎ পৰিয়ালত একত্ৰিত কৰা। উক্ত পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যকে

তেওঁলোকক ৰখা ধৰ্ম, জাতি, জাতি, লিংগ, সামাজিক মৰ্যাদা আদিৰ সৈতে জড়িত যিকোনো বাহ্যিক আৰু কৃত্ৰিম পাৰ্থক্যৰ চিহ্নক অৱজ্ঞা কৰি কেৱল ব্যক্তিগত প্ৰাকৃতিক মানুহ হিচাপেহে স্বীকৃতি দিয়া হ'ব চিৰদিনৰ বাবে নিজৰ মাজত বিভক্ত।

দলটোৱে দৃঢ়ভাৱে বিশ্বাস কৰে যে ভাৰতত বাস কৰা মানুহৰ দুখৰ মূল কাৰণ এইটোৱেই যে তেওঁলোকৰ অপৰিসীম সংখ্যাগৰিষ্ঠতাক সদায় সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ মূলসুঁতিৰ প্ৰক্ৰিয়াৰ পৰা আঁতৰাই ৰখা হয়, আনহাতে মাত্ৰ মুষ্টিমেয় লোকেহে দেশৰ কাম-কাজত হেতালি খেলে যেনে... নিজৰ পছন্দ অনুসৰি বাকী জনসংখ্যাক বুদ্ধিমান মানুহ নহয়, কেৱল সংখ্যা বুলি আওকাণ কৰি। যিহেতু দশক দশকবোৰ কোনো বস্তুগত পৰিৱৰ্তন উৎপন্ন নোহোৱাকৈয়ে পাৰ হৈ গৈছে, সেয়েহে ভাৰতে প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাব পৰাকৈ মানুহে নিজেই পৰিস্থিতিৰ ওপৰত পোনপটীয়াকৈ আদেশ লোৱাৰ সময় আহি পৰিছে।

কেৱল মানৱ বাসিন্দাৰ উপস্থিতিৰ দ্বাৰাহে এটা ভূখণ্ড এখন দেশলৈ ৰূপান্তৰিত হয়, এইদৰে এই দেশৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিগত বাসিন্দা, বাস্তৱত ভাৰতৰ সমাৰ্থক। তেওঁ নিজেই ভাৰত বুলি এনে উপলব্ধি কৰি, জাতি গঠনৰ পবিত্ৰ কামত ৰূপহীভাৱে আগবাঢ়ি আহিবলৈ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ মাজত বিপুল আস্থা জগাই তুলিব পাৰে। সেয়েহে দলটোৰ নাম "মাই হী ভাৰত"।

এই কেন্দ্ৰীয় বিষয়বস্তুৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ পক্ষই তলত দিয়া কাৰ্য্যপন্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব:

এজন মুক্ত ব্যক্তিগত মানৱৰ সাৰ্বভৌমত্বক সৰ্বোচ্চ সন্মান জনোৱা আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে যে এক উমৈহতীয়া ঐতিহ্য আছে আৰু এই ভূমিৰ এজন মালিক, যাৰ স্পষ্ট আদেশ অবিহনে এই দেশত একোৱেই গতি কৰিব নোৱাৰে, সেই কথা উপলব্ধি কৰা;

যে ব্যক্তিৰ মাজত শত্ৰুতা সৃষ্টি কৰা ঘৰ্ষণৰ উপাদান মাথোঁ দৰিদ্ৰতা, নিৰক্ষৰতা, সামাজিক বৈষম্য আদিক শোষণৰ বাবে চিৰন্তন বশৱৰ্তী কৰি ৰাখিবলৈ ইচ্ছাকৃতভাৱে সৃষ্টি কৰা হৈছে;

যে যিজন ব্যক্তিক দুখীয়া বুলি বৰ্ণনা কৰা হয়, তেওঁ দুখীয়া নহয়, ইয়াৰ বিপৰীতে তেওঁৰেই একমাত্ৰ ধনৰ উৎস;

যে ঔপনিৱেশিক শাসনৰ সময়ত তথাকথিত "আইন" নামেৰে প্ৰজাক দাসত্বত ৰখাৰ যন্ত্ৰবোৰ এতিয়াও ইয়াৰ সকলো তেজ চুহি লোৱা টেলেটকেলৰে সম্পূৰ্ণ বলবৎ হৈ আছে, যদিও জনসাধাৰণক মুক্ত বুলি কোৱা হয়; আৰু

আৰু উপলব্ধি কৰি যে যিকোনো বৰ্তমানৰ ব্যৱস্থাই জনসাধাৰণৰ উমৈহতীয়া ইচ্ছাৰ অধীনত থাকিব লাগিব আৰু আধিপত্যৰ মাধ্যম হিচাপে কাম কৰিব নোৱাৰে,

ভাৰতৰ প্ৰতিজন বাসিন্দাক শক্তিৰ লগতে আত্মবিশ্বাসৰ স্থানৰ পৰা দেশৰ কাম-কাজৰ প্ৰতি কৃপা কৰি আগবাঢ়ি আহি মনলৈ আহিবলৈ আহান জনাই প্ৰচলিত সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক আৰু আইনী ব্যৱস্থাক আমূলভাৱে পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ সকলো দিশতে উগ্ৰতাৰে সহায়ক হ'ব."